

**ДО:
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА Р. БЪЛГАРИЯ
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА**

**ДО:
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ В НС
Г-ЖА АННА АЛЕКСАНДРОВА**

ИСКАНЕ

**ОТ:
От Сдружение „Асоциация на колекторските агенции в България“, ЕИК: 176130143** със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1715; район Витоша ж.к. Малинова долина, ул. Р. П. Казанджията № 4-6, ет. 6, представлявано от Райна Миткова-Тодорова – председател на Управителен съвет

ОТНОСНО:

Проведено на 11.11.2020 г. заседание на Комисията по правни въпроси с единствена точка в дневния ред: Обсъждане за второ гласуване на законопроект за допълнение на Закона за задълженията и договорите, № 054-01-56, внесен от Искрен Василев Веселинов и група народни представители на 25.06.2020 г.

УВАЖАЕМА Г-ЖО КАРАЯНЧЕВА,

УВАЖАЕМА Г-ЖО АЛЕКСАНДРОВА,

От средствата за масово осведомяване научихме, че на 11.11.2020 г. е проведено заседание на Комисията по правни въпроси към Народното събрание на Р. България с единствена точка в дневния ред – обсъждане на второ четене на законопроект за допълнение на Закона за задълженията и договорите, № 054-01-56, внесен от Искрен Василев Веселинов и група народни представители на 25.06.2020 г. На заседанието са гласувани текстове с изменения от първоначално предложените в законопроекта, без предварително обявяване за неговото провеждане, в отсъствие както на неговия председател, така и на заинтересовани страни.

Към настоящия момент липсва изготвена и публикувана в страницата на Комисията по правни въпроси към Народното събрание на Р. България стенограма от проведеното на 11.11.2020 г. заседание.

Публикуван е единствено “Проект на доклад за второ гласуване относно законопроект за допълнение на Закона за задълженията и договорите, № 054-01-56, внесен от Искрен Василев Веселинов и група народни представители на 25.06.2020 г., приет на първо гласуване на 22.07.2020 г.”, от който нямаме яснота какви решения са приети на заседанието на Правната комисия, тъй като по всички предложени текстове е посочено: “Комисията подкрепя / не подкрепя текста на вносителя за наименованието на закона”.

От наличната в електронните медии информация установяваме, че заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. е проведено едва няколко часа след свикването му. Заседанието е протекло в отсъствие на председателя на Комисията г-жа Александрова, за която се посочва, че е на лечение в болница с тежка форма на Covid-19. Същото е продължило по-малко от 30

минути без задълбочено обсъждане. Липсата на предварителното му обявяване и посочване на дневния ред на практика е лишило всички заинтересовани лица, в т.ч. и нас самите, от възможността лично или чрез свои представители да изразим позиция по предложените изменения и допълнения на Закона за задълженията и договори, касаещи въвеждането на института на „абсолютната давност“.

Моля като вземете предвид изложените по-долу съображения, да приемете, че Законопроектът за допълнение на Закона за задълженията и договорите, № 054-01-56, внесен от Искрен Василев Веселинов и група народни представители на 25.06.2020г., не може да бъде допуснат до пленарна зала за второ гласуване, тъй като същият не е придружен от пълен и изчерпателен доклад, приет на редовно заседание на водещата постоянна парламентарна Комисия по правните въпроси.

Всеки законопроект подлежи на обсъждане и приемане от Народното събрание, само при представяне на изчерпателен доклад от водещата парламентарна комисия. Докладът трябва да е приет на редовно проведено и законосъобразно свикано заседание на водещата Комисия, както и да съдържа данни за съответствието на законопроекта с по-висшите нормативни актове и правото на ЕС.

Заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. с единствената точка в дневния ред: Обсъждане за второ гласуване на законопроект за допълнение на Закона за задълженията и договорите, № 054-01-56, внесен от Искрен Василев Веселинов и група народни представители на 25.06.2020 г. е нередовно, проведено в нарушение с Правилника за организацията и дейността на Народното събрание („Правилника“) (в сила от 02.05.2017 г. Обн. ДВ. бр.35 от 2 май 2017г., изм. ДВ. бр.34 от 20 април 2018г., доп. ДВ. бр. 95 от 6 ноември 2020 г.), поради което, извършеното гласуване по въпросите от дневния ред и взетите на него решения са невалидни.

Съображенията ни за тези наши възражения са следните:

1./ Правилата за организацията и дейността на Комисията по правни въпроси като едно от постоянните комисии на Народното събрание са регламентирани в самия Правилник. Същият по силата на чл. 24, ал. 1 от него допуска постоянните комисии да могат да приемат свои вътрешни правила в съответствие с Правилника, които се публикуват на страницата на съответната комисия на сайта на Народното събрание. При извършена от нас справка установяваме, че към настоящия момент Комисията по правни въпроси не е утвърдила свои вътрешни правила, поради което организацията и дейността ѝ са подчинени на общите правила, посочени в Правилника.

1.1./ Съгласно чл. 30, ал. 3 от него, постоянната комисия се свиква на заседание по два начина: а) от нейния председател по негова инициатива или по искане най-малко на една трета от членовете ѝ; или б) от председателя на Народното събрание, заедно с проект на дневен ред. Единствените легитимирани лица да свикват заседания на Комисията са нейния председател (по собствена инициатива или по искане на 1/3 от членовете) и председателя на Народното събрание.

Липсват данни **заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г.** да е свикано по установения за това ред. С оглед оповестената информация за хоспитализацията на председателя на комисията г-жа Александрова, то същата обективно не е била в Народното събрание на 11.11.2020 г., за да инициира легитимна процедура по свикване на събрание на Комисията по правни въпроси. Няма информация заседанието да е свикано от второто лице с такава компетенция – председателя на Народното събрание г-жа Караянчева.

Липсата на изпълнена надлежна процедура по свикване прави заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. **нередовно**, поради което и взетите на него решения са невалидни.

1.2./ На следващо място, съгласно чл. 33, ал. 1 от Правилника, председателите на постоянните комисии обявяват писмено дневния ред, часа и мястото на заседанията на интернет страницата на Народното събрание и чрез електронна поща до членовете на комисията. Дневният ред за редовните заседания на комисии се обявява най-малко два дни преди тяхното провеждане.

При извършена от нас справка в интернет страницата на Народното събрание не установихме за заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. да са публикувани дневният ред, часът и мястото на същото. С оглед изначалната липса на редовно обявяване, то няма как да е спазено и изискването същото да се извърши от председателя на Комисията г-жа Александрова.

Огласяването едва няколко часа преди провеждането на самото заседание, нарушава и друго императивно изискване на Правилника. Както посочихме по-горе, дневният ред за заседание на Комисията следва да бъде обявен най-малко 2 дни преди неговото провеждане.

Това изискване е изцяло нарушено с обстоятелството, че огласяването и провеждането на заседанието са се състояли в един и същ ден, а именно в рамките на 11.11.2020 г.

1.3./ Според изискването на чл. 33, ал. 1 от Правилника дневният ред за редовните заседания на комисиите се обявява най-малко два дни преди тяхното провеждане, съвсем не е случайно. То цели да осигури и гарантира правата и на други участници в този нормотворчески процес, който пар екселанс следва да спазва принципите на законност и прозрачност.

Правото на представителите на синдикални, съсловни и браншови организации да представят писмени становища и по тяхна инициатива да имат право да присъстват на заседанията на комисиите и да вземат участие в разисквания по разглежданите проекти за актове на Народното събрание е гарантирано от чл. 32, ал.2 от Правилника.

Разпоредбата на чл. 32 гарантира правото на всеки български гражданин да изрази своята позиция по даден законопроект, както и да присъства по време на работата на Комисията. Неспазвайки процедурата по обявяване на заседанията, Комисията на практика лишава гражданите от това тяхно право, тъй като липсва разумен срок, в който те обективно да могат да се осведомят за предстоящото заседание и да присъстват на него.

Съгласно чл. 22 от Правилника в заседанията на парламентарните комисии имат право да участват и членовете на Европейския парламент от Република България с право на съвещателен глас.

Акредитираните журналисти и други журналисти, на които е осигурен достъп, могат да присъстват на откритите заседания на постоянните комисии на Народното събрание.

Народните представители, които не са членове на съответна комисия, също могат да участват във всички нейни заседания, без право да гласуват.

Поради горните съображения правото ни да вземем участие в разискванията на заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. е нарушено.

1.4./ На следващо място са нарушени и правилата за провеждане на заседанието на Комисията по правни въпроси.

Съгласно чл. 21, ал.4 и ал.5 от Правилника, заседанията на всяка Комисия се ръководят от Председателя на комисията, а при отсъствие на председателя той упълномощава един от заместник-председателите да ръководи заседанието на комисията. При липса на упълномощаване председателят на Народното събрание упълномощава един от заместник-председателите да ръководи заседанието на комисията. Данни за подобно упълномощаване липсват и отново налагат извода за незаконообразно провеждане на заседанието.

1.5./ От данните обявени на страницата на Народното събрание, не става ясно и дали изобщо е спазено изискването за кворум на Комисията по правни въпроси на заседанието, проведено на 11.11.2020г.

На основание чл. 33, ал.2 от Правилника, постоянните комисии могат да заседават, когато присъстват повече от половината от техните членове. Ако след обявеното време за започване на заседанието кворумът не е налице, комисията може да заседава и при наличния състав, когато той е не по-малко от една трета от всичките ѝ членове. Предвид изключително кратките срокове за свикване и провеждане на заседанието е много вероятно тя да не е имала необходимия кворум, а дори да е имала такъв със сигурност нередовното и свикване е довело до невъзможност на много от лицата с право на участие да не присъстват на работата на Комисията.

1.6./ Моля да извършите проверка и дали решенията, отразени в стенограмата и доклада от заседание на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020г., са взети с необходимото мнозинство, предвидено в чл.33, ал.(4) от Правилника.

1.7./ Накрая, моля да вземете предвид, че липсва публикуван окончателен Доклад от заседанието на Комисията по правни въпроси с необходимото съдържание, а публикуваният Проект на доклад за второ гласуване относно законопроект за допълнение на Закона за задълженията и договорите, № 054-01-56, внесен от Искрен Василев Веселинов и група народни представители на 25.06.2020 г., приет на първо гласуване на 22.07.2020 г.", не дава яснота какви решения са приети на заседанието на Комисията по правни въпроси, нито какви са мотивите за това.

Не са спазени и изискванията на чл. 35 от Правилника, докладите на постоянните комисии да се правят от техните председатели или от определен от комисията докладчик, като в доклада да се отразяват взетото от комисията решение и различните становища с посочване на мнозинството, което ги е поддържало.

Всяко едно от горепосочените нарушения е самостоятелно основание за нередовност на заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г., а оттам и за невалидност на взетите решения и гласувания. Правилникът не позволява последващото saniране на тези пропуски, поради което с оглед защитата на общественния интерес заседанието на Комисията по правни въпроси следва да се проведе **повторно**. Новото обявяване трябва да се извърши стриктно по правилата на Правилника, за да бъде гарантиран достъп по време на работата на заинтересованите лица, с което да се обезпечи пълноценно обсъждане и прозрачен нормотворчески процес.

2./ Извън всички посочени в пункт първи формални нарушения на **Правилника за организацията и дейността на Народното събрание**, начинът, по който е насрочено и проведено заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г., поставя и въпроси относно спазване принципите на законотворчеството и целта на подобно прокарване на законопроект почти "натъмно" без гарантиране на публичността на заседанията на Комисиите, а и някои етични въпроси.

Въвеждането на института на „абсолютната давност“ е нещо ново и непознато в отношенията между частноправните субекти в българската правна система. Предложеното законодателно решение за премахване на фигурата на „вечния длъжник“ с новия чл. 112а ЗЗД е събрано в една единствена разпоредба, ефектът на която за гражданскоправните отношения е много голям.

Многократно сме изразявали своята позиция, че премахването на фигурата на „вечния длъжник“ трябва да бъде обект на задълбочена и всеобхватна обществена дискусия, търсеца баланса в интересите на кредиторите и длъжниците.

Начинът, по който е проведено заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г., оставя у нас усещаното, че прокарването на законопроекта за допълнение на Закона за задълженията и договорите е някаква самоцел, която трябва да бъде постигната на всяка цена. Съгласно чл. 26 от Закона за нормативните актове изработването на проект на нормативен акт се извършва при зачитане на принципите на необходимост, обосновааност, предвидимост, откритост, съгласуваност, субсидиарност, пропорционалност и стабилност.

Горните принципи не са спазени в този нормотворчески процес. Комисията по правни въпроси е заседавала на 11.11.2020 г. не само при нарушение на Правилника, които посочихме, но и в отсъствието на своя председател, твърди се при наличие на едва 8 от общо 22 нейни членове. Какъв сигнал се дава на българското общество, когато обсъждането на една толкова значима промяна е превърнато по-скоро в апокрифна дейност? Какъв сигнал дава законодателят към гражданите и бизнеса, когато самият той създава закони, нарушавайки установени правила и при незачитане на фундаментални правни принципи?

От изнесената в публичното пространство информация е видно, че сериозна и задълбочена дискусия на заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. не се е състояла. Членът на Комисията г-н Филип Попов, първоначално е заявил, че според него не е ползотворно бързането с такъв законопроект, още повече че председателят на Комисията отсъства, и е

допълнил, че приемането на измененията ще има „тежки, сериозни последици“. Въпреки това, той и колегите му от БСП са подкрепили предложенията.

3./ На следващо място, отново по инициатива на г-н Искрен Веселинов, на 29.10.2020 г. в Народното събрание е внесен Законопроект за защита на физическите лица при неплатежоспособност. Това е изцяло нов нормативен акт, който цели да регламентира законоустановена процедура, чрез която да отпадне фигурата на „вечния длъжник“.

На практика към настоящия момент се развиват едновременно две нормотворчески инициативи, имащи за цел премахване на фигурата на вечния длъжник. Не би било приемливо и двете да станат приложимо право, защото в такъв случай балансът между интересите на кредиторите и длъжниците би бил силно нарушен в полза на последните. В същото време двата подхода се намират в различни етапи на процедурата. Ако законопроектът за допълнение на Закона за задълженията и договорите, № 054-01-56, внесен от Искрен Василев Веселинов и група народни представители на 25.06.2020 г., е пред второ гласуване в пленарна зала, то този за защита на физическите лица при неплатежоспособност е едва в началото на своето разглеждане.

В нашите разбирания законодателният процес изисква изключителна прецизност. Промяната на дори една законова разпоредба може да има огромен ефект за цялата правна система. В представените пред Комисията становища бяха изразени сериозни и мотивирани опасения, в т.ч. от Министерството на правосъдието, Върховния касационен съд на Р. България, Министерството на финансите, както и от неправителствени организации, че въвеждането на „абсолютната давност“ чрез предложената редакция може да доведе не само до сериозни усложнения в гражданските правоотношения, но и до противоречие между действащи правни норми.

Нашите опасения са, че ако към всичко това се добави и един чисто нов нормативен акт, какъвто би бил законът за защита на физическите лица при неплатежоспособност, то може да бъде създаден един нормативен хаос, който далеч няма да остане само на хартия, но ще предизвика и затруднения в работата и на правоприлагащите органи.

4./ На последно място, следва да се обърне особено внимание на факта, че на “потайното” заседание на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020г. се твърди да е прието решение, да се придаде обратно действие на нормите за въвеждане на “абсолютната погасителна давност”, като този институт щял да намери приложение и по отношение на вземания, които са възникнали по силата на договори, сключени преди влизане в сила на новите норми на ЗЗД.

4.1./ Подобно законодателно решение с въвеждане на абсолютна погасителна давност, която засяга частноправни вземания, възникнали при правна уредба, която не е предвиждала такава давност, се засяга права на кредиторите, тъй като се погасява възможността да търсят изпълнение по принудителен ред. Всъщност в частноправните отношения обаче би трябвало да се спазва критерият за запазване на придобитите права.

При приемането на ЗЗД, в сила от 01.01.1951 г., с Преходни правила се отменят разпоредбите на заварения Закон за давността (ЗД) и се въвеждат нови правила относно давностните срокове. В § 7 от Преходни правила на ЗЗД се съдържа следната разпоредба: „Правилата за продължителността на давността и другите срокове, предвидени в настоящия закон, не могат да се прилагат към давностите и сроковете, които са започнали да текат при действието на стария закон, освен ако за завършването им по стария закон се изисква по-дълъг срок от оня, който е предвиден в настоящия закон“.

Сходна идея относно зачитането на срокове, които са започнали при действието на стария закон, има и в чл. 106 от ПЗР на Семейния кодекс от 1968, респ. § 12 от ПР на действащия Семейен кодекс, от 1985 г.

4.2./ Комисията по правни въпроси не е анализирала в докладите от свои заседания до момента постъпилите възражения и становища в хода на общественото обсъждане и преди първото гласуване на законопроекта, дали може законодателят да допусне прилагане на абсолютната давност към правоотношения, които са възникнали преди приемането на закона, т.е. 10 год. давност да е започнала на тече, и съответства ли това на нормативните актове от по-висш порядък като Конституцията на РБ, международни актове и правото на ЕС.

Би било противоконституционно да се въвежда такова действие на института на абсолютната погасителна давност. То ще доведе до засягане на основни конституционни права, тъй като би погасило правото на иск за вземания, които са били придобити при предишен режим - без абсолютна давност. При такова действие на абсолютната погасителна давност, ще имаме хипотеза на ограничаване на права, по силата на държавна намеса, което е недопустимо. Държавната намеса в частноправни отношения с действие, която води до лишаване от права, надхвърля конституционно установени и допустими граници.

Конституционният съд в реш. № 17/16.12.1999 г., по к.д. № 14/1999 г. е посочил, че вземанията са имуществени права, които безусловно се обхващат от конституционноправната защита на собствеността, съдържаща се в чл. 17, ал. 1 и 3 от Конституцията. В реш. № 12/8 юли 1993 г., по к.д. № 12/93 г., КС е посочил, че съгласно Конституцията, правото на частна собственост се защитава и гарантира от държавата. Нормите на закона винаги трябва да са подчинени на тези основни конституционни начала и да не излизат извън техните рамки.

Принципът на правовата държава, съдържащ се в конституционната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от КРБ, означава и това, че конституционните основи на правовия ред, важат в еднаква степен за всички правни субекти, включително и за органите на законодателната и изпълнителната власт. Ако се въведе абсолютна погасителна давност, тя трябва да се прилага задължително само занапред.

4.3./ Засягането на правото на частна собственост влиза в противоречие и с чл. 1 от Допълнителния Протокол № 1 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Следва да се прецени дали засягането на частната собственост е извършено за осъществяване на легитимна социална, икономическа или друга политика и е в интерес на обществото, дори и ако обществото като цяло не ползва или не се облагодетелства пряко от отнетото имущество (Реш. по дело Джеймс и др. срещу ОК-21.02.1986 г.). Тази преценка принадлежи на националните власти, които са най-добре запознати с параметрите на социалната, икономическата или друга политика.

Засегнатите от мярката страни – кредиторите, губят защитата на претенциите си. Изправени сме пред случаи на неизпълнение на задължения между частноправни субекти. При въвеждането на абсолютна погасителна давност се стига до положение, в което виновният длъжник се облагодетелства, защото не може да му бъде търсена отговорност за виновното неизпълнение, а изправният кредитор, който притежава законна претенция, я губи. Ако този режим се приложи за заварени правоотношения това ощетява кредиторите двойно, защото при възникване на облигационното отношение не е съществувала подобна правна уредба и кредиторите не биха могли да предвидят бъдещи законодателни решения, които ще ограничат правата им.

4.4./ С Реш. № 7 от 10.04.2001 г. по к.д. № 1/2001 г. Конституционният съд е обявил за противоконституционна разпоредбата на § 6 ПЗР на ЗДС (ДВ бр. 44/96 г.). С тази разпоредба, с обратна сила, се прилага 10-годишен срок за право на ползване върху имоти-частна държавна собственост и по този начин се засягат договори, които са били сключени преди това, въз основа на ЗС за по-дълъг срок. КС е приел, че нормата има отчуждително действие. Тя отнема законосъобразно установено право на ползване за срока над 10 години. Правният ефект (и целта) на това преуреждане е тъкмо отнемането на правото на ползване за срока над 10 години; право, което ползвателят е придобил добросъвестно и законосъобразно.

Конституционният съд е приел, че § 6 ПЗР на ЗДС нарушава чл. 17, ал. 3 и ал. 5 Конст. В случая е прието, че липсват гаранции за спазването на конституционното изискване - изплащане на предварително и равностойно (пазарно) обезщетение. Това е относимо към конкретния казус, защото с отнемането на правото на ползване над 10 години, имотът се връща на държавата, която може да се разпорежи отново с него. При нормите, свързани с абсолютната давност за вземанията, тази част от аргументацията е неотнормима по разбираеми причини, но с пълна сила важат изложените съображения относно нарушение на чл. 17, ал. 3 от Конституцията. Конституционният съд е приел, че оспорената разпоредба противоречи и на принципа на правовата държава - чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Вярно е, казва КС, че в Конституцията няма забрана материалният гражданскоправен закон да ретроагира. В случая с § 6 ПЗР ЗДС обаче се преуреждат правоотношения, с които се посяга върху придобити права, което създава опасност за доверието в българското право и в стабилността на законовата уредба. Когато обратното действие на закон, който посяга на придобити права, не е мотивирано в полза на висш обществен интерес, без изразена воля за уреждане на последиците, то не може да бъде

определено по друг начин, освен като експроприация. А това, от своя страна, нарушава принципа на правовата държава, залегнал в чл. 4, ал. 1 от КРБ.

4.5./ Държавната намеса в частноправна сфера трябва за преследва легитимна цел. В чл. 1 от Допълнителния протокол към ЕКПЧ се посочва: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от своята собственост освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право“.

Трудно може да се открие основание за държавна намеса, която води до засягане на правото на собственост на кредиторите, без да е наложена от някаква защита на основни права на длъжниците, които в тези хипотези по правило са в неизпълнение, а много често - и недобросъвестни.

Предвиденият по проекта 10-годишен срок би се оказал недостатъчен, за да обоснове погасяване на правото на иск за вземането при отчитане на редица факти и обстоятелства - продължителност на предприетите от кредиторите съдебни и изпълнителни процедури. Следва да се има предвид, че се предвижда давност да не тече само докато трае съдебният процес относно вземането, но давността не спира при принудително изпълнение, докато трае изпълнителното производство. Предприемането на действия за принудително изпълнение прекъсва давността, но прилагането на абсолютната давност става независимо от прекъсването, както е посочено в проекта. При започване на изпълнително производство срещу длъжника, може да се наложи кредиторът да води отменителен иск по чл. 135 ЗЗД или иска по чл. 134 ЗЗД, но при такива иски давността не спира да тече, въпреки че уважаването на тези иски е предпоставка за удовлетворяване на кредитора от имуществените права на длъжника, предмет на тези иски.

Поради тези свои съображения, считаме, че при нормативното разрешаване на въпроса с отпадане на фигурата на „вечния длъжник“ трябва да се зачитат принципите на необходимост, обосноваване, предвидимост, откритост, съгласуваност, субсидиарност, пропорционалност и стабилност, които Законът за нормативните актове изисква.

Проведеното заседание на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. не обезпечава съблюдаването на тези принципи, тъкмо обратното. Сега, след като в Народното събрание е в ход и Законопроект за защита на физическите лица при неплатежоспособност, то е необходимо всеобхватно и задълбочено обсъждане. Необходим е обществен консенсус на кой от двата подхода да се заложи при мотивирано съпоставяне. Необходима е и същинска оценка на въздействието за всеки от подходите по смисъла на чл. 20 от Закона за нормативните актове.

Този процес е несъвместим с подход на работа, какъвто е възприет от Комисията по правни въпроси касателно свикването и провеждането на заседанието от 11.11.2020 г.

УВАЖАЕМА Г-ЖО КАРАЯНЧЕВА,

УВАЖАЕМА Г-ЖО АЛЕКСАНДРОВА,

С оглед на всичко гореизложено настояваме заседанието на Комисията по правни въпроси от 11.11.2020 г. да бъде проведено повторно, при спазване на правилата, регламентиращи в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, с предварително обявяване на дневния ред и при осигуряване на възможност заинтересованите лица да вземат участие в разискванията по разглежданите проекти за актове на Народното събрание по време на работата на Комисията.

гр. София, 2020 г.

С уважение:
Райна Миткова-Тодорова
Председател на УС